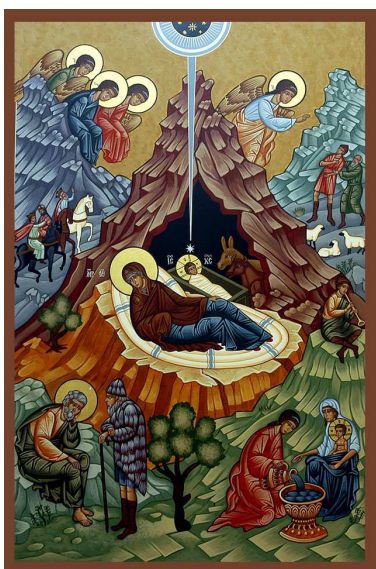

Deze nacht - Kerstmis 2009

Voor één keer was ik opgetogen over de berichtgeving op de TV van een kerkelijke aangelegenheid. Naar aanleiding van het overlijden van Edward Schillebeeckx kwam de theoloog zelf nog eens aan het woord – als *een vuurgloed* – en hij vertelde dat hij van oordeel was dat mensen van vandaag de vier evangelies pas kunnen verstaan als ze zelf een eigen vijfde evangelie schrijven. Als ze hun eigen Schrift schrijven.

De ene zal opperen : dat gaat niet, want evangelies, die komen ‘van also hoge, van also veer’. Gedichteerd door een God in de hemel. Dat zei Jezus toch ook : *Gelukkig ben je, Simon, want dit is je niet door mensen van vlees en bloed geopenbaard, maar door mijn Vader in de hemel.*

Ach wat, zal de ander zeggen. Voor zo’n evangelie vind je pas de juiste woorden als je van onderuit geïnspireerd wordt, vanuit de diepte. Dat zei Jezus toch ook : *vaar naar het diepe en gooi daar je netten uit.*

De kersticoon heeft weet van die dubbele beeldspraak over de vindplaats van God en houdt de beide beelden bijeen. De geboorte van het kind Jezus gebeurt daar waar een hemelse lichtstraal de donkere diepte in lichterlaaie zet. Daar gebeurt de menswording van God, de geboorte van God in Jezus, de geboorte van God in ons, onze menswording – want als het niet daarover gaat, wat doen wij hier dan ? Er is geen tegenstelling. Er is alleen een belofte die wij handen en voeten mogen geven, er zijn woorden die vlees willen worden in ons :

1. herstel je relaties
2. gij zult niet doden
3. pest niet en sluit niemand uit
4. hou vol, begeef niet

Is het belangrijk te geloven in een God die zich aan deze woorden verbonden heeft ? ‘*Als het je bemoedigt, oplucht, creatiever maakt, als het zin geeft aan je leven, is het goed en belangrijk, lijkt me*’ zegt Huub Oosterhuis. Maar belangrijk is ook dat zo’n geloof je niet vervreemdt van al die vele mensen die die woorden koesteren en proberen te volbrengen, maar niet geloven in een god, ook niet in die van de bijbel. Dat heeft Ruth ons de voorbije weken geleerd.

Met al die mensen veraf en dichtbij, schrijven wij onze eigen schrift. Al schrijvend stellen wij ons de vraag : hoe moeten wij leven ? En aarzelend krabbelen we het antwoord : zo, dat er iets nieuws met ons gebeuren kan. Alsof we nog alles te verwachten hebben, zoals ‘*een kijkend kind*’. ‘*Licht, kind in mij, kijk uit mijn ogen of ergens al de wereld daagt.*’ ‘*Dat wij nieuwe wetten maken.*’ ‘*Als Gij bestaat, bewerk ons dan, herschep ons hart.*’

De Lier - Brugge, 24 december 2009
Guido Verleye